

Sygn. akt IV Ka 61/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 roku

sprawy **D. D.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 2 grudnia 2014 roku sygn. akt II W 640/14

na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw, art. 118 § 2 kpw

1. uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie o wykroczenie umarza;

2. koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 61 / 15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie II W 640 / 14 Sąd Rejonowy w Opocznie uznał obwinionego D. D. za winnego tego, że w dniu 8 stycznia 2013 r. w O. przy ul. (...), kierując samochodem marki V. nr rej. (...), wyjeżdżając z posesji nie udzielił pierwszeństwa przejazdu będącemu w ruchu samochodowi marki S., nr rej. (...), kierowanemu przez B. K., w wyniku czego pojazd kierowany przez B. K. uderzył w samochód marki O. (...), który był zaparkowany po prawej stronie ulicy (...) i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 86 § 1 kw na mocy tego przepisu wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 300 złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obwinionego, który zarzucił mu „ błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się zarzucanego czynu, a także na uniemożliwieniu obwinionemu prawa do obrony poprzez nieuwzględnienie wniosku o przesunięcie terminu rozprawy na skutek nagłej przeszkody uniemożliwiającej obwinionemu udział w sprawie ”. Skarżący wnosił o „ zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie i umorzenie postępowania lub o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania ”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Uwzględnieniu z urzędu podlegała tzw. bezwzględna przyczyna uchylenia orzeczenia oparta na stwierdzeniu przedawnieniu karalności przypisanego obwinionemu czynu. Stosownie do treści art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Sąd I instancji ustalił, iż przypisane obwinionemu D. D. zachowanie, wyczerpujące dyspozycję art. 86 § 1 kw, miało miejsce w dniu 8 stycznia 2013 r. Oznacza to, że opisany wyżej dwuletni okres przedawnienia upłynął z dniem 8 stycznia 2015 r. Zatem w związku z przedawnieniem karalności tego czynu postępowanie co do niego należało umorzyć, albowiem stosownie do treści art. 5 § 1 pkt 4 kpw nie wszczyna się postępowania w sprawie o wykroczenie, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. W sytuacji, gdy do ujawnienia tej przeszkody procesowej dochodzi na etapie postępowania apelacyjnego, umorzenie postępowania winno być poprzedzone uchyleniem zaskarżonego wyroku (art. 104 § 1 pkt 7 kpw).

W sytuacji, gdy przedawnienie stwierdzone zostało przez sąd już po przeprowadzeniu wszystkich dowodów, umorzenie postępowania uwarunkowane jest uprzednim stwierdzeniem, że obwiniony dopuścił się zarzuconego czynu. Jeśli bowiem dowody wskazywałyby na to, że jego zachowanie nie wyczerpuje znamion jakiegokolwiek wykroczenia, zamiast umorzenia należałoby wydać wyrok uniewinniający. Innymi słowy, w razie stwierdzenia przedawnienia karalności czynu postępowanie należy umorzyć tylko wtedy, gdy nie ma podstaw do uniewinnienia obwinionego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdy kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności (por. postanowienie SN z 27 stycznia 2011 r., I KZP 27 / 10, opubl. Legalis oraz z dnia 2 lipca 2002 r. IV KKN 264 / 99, opubl. Legalis). Z uwagi na powyższe sąd odwoławczy odniesie się także do zarzutu kwestionującego poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu odwoławczego ustalenia te poprzedzone zostały ujawnieniem przez Sąd Rejonowy całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy i stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego. Stanowisko swoje Sąd Rejonowy logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentował w uzasadnieniu. Wbrew twierdzeniom skarżącego, przywołane i omówione tam dowody nie mają takiej wymowy, by skutkowały uniewinnieniem D. D. od zarzuconego czynu. Sąd Rejonowy odrzucając wersję, jaka wynika z jego wyjaśnień oraz zeznań K. B., a opierając się na zeznaniach pokrzywdzonej, R. O.i S. S., stanowisko swoje uzasadnił w sposób należyty. Zaprezentowana ocena tych, a także pozostałych dowodów, jak i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, nie uchybiają kryteriom, o jakich mowa w art. 7 kpk.

Mając na uwadze powyższe oraz, że stosownie do treści art. 436 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania, należało orzec jak w sentencji .